



Som en mantel för själen

Författare: Marianna Agetorp

Baksidestext

Bönen kan sägas vara likt ett särskilt sinne för det heliga, ett sinne för möte, närhet och samtal. Detta tilltal kan vi möta överallt. I ensamheten, i den tomma kyrkan, bland doften av släckta och tända ljus, i naturen, i gemenskap med andra, i det stilla oväntade mötet människor emellan och i hela vår jublande, lidande värld.

Det heliga tilltalet är också närvarande i vår kropp, när någon smeker vår hud, eller när vi är närvarande i den viskande tystnaden.

Det går inte att stänga inne sinnen i orden. Närvarons källa finns bortom förnuftet och möter oss i livets alla situationer, också i stillaståendets livsuppgift.

Bönen kan bli likt en mantel vi sveper om oss, för att få skydd, värme och kraft.

Förord

Människor har i alla tider burit livet med sina tankar, böner, förhoppningar, i vardag, liv, arbete, tjänande och i gudstjänster ceremonier och riter världen över.

Som en mantel för själen vill förmedla några tänkta ord. Böner för att lyfta fram nya böneord som människor även i vår tid kan känna sig hemma i och som kan hjälpa oss att lyfta upp livets skimrande livsväv av glädje, tacksamhet, längtan, hopp, vanda och smärta, som vi delar med människor världen över. Ord kan ibland saknas oss, när vi som mest behöver dem.

Ett JAG ett DU.

I livets heliga möte finns ett jag och ett du. *Som en mantel för själen* vill vara en bönbok där vi också låter detta du vara kvinna, moder, mamma, gudom, gudinna och livskraften som genomsyrar allt och alla. En bönbok för människor som älskar, föder, våndas, sörjer, gråter, strider, skrattar. Människor som är starka, svaga, rädda, modiga.

En bönbok för de som brinner, för de som tycker sig ha slocknat och vill finna livsglöden igen. Jag har under flera år försökt tänka mig in i skilda människors liv för att locka fram olika behov, livsomständigheter och böneord.

Spjutaretorp 2010. Marianna Agetorp ©

Skulle jag behöva mer

Jag har ett ansikte som möter mig i spegeln varje dag
 som säger jag är ännu till
 Skulle jag behöva mer?
 Jag har ett träd där mina ögon vilar
 Och en himmel över det
 Skulle jag behöva mer?
 Jag har en kropp som jag får bo i
 där jag kan känna kärlek smärta hetta köld
 Skulle jag behöva mer?
 Jag har ett inre rum där jag kan gömma
 Allt det jag funnit på min livsväg som jag gått
 Skulle jag behöva mer
 Jag har
 Men bara detta ögonblick
 Bara nu
 Och det är nog.

Bara du kan hela

Jag är inte bara din dotter. Längre försökte jag vara din son. Trodde du ville ha mig sådan, stridbar, modig, stark, och alla ville jag hjälpa och beskydda. Alla beskyddade jag utan mig själv, alla utan mig själv. Jag trodde du var man, far och krigare. Nu vet jag att du också är en mor för mig. Du har ett knä för mig, en famn, och ett dukat bord med mat både för min sargade kropp och min själ. När jag faller och måste börja om hör jag att du går in i din vävkammare. Lagar min varps brustna trådar, byter ny färg på garnet och låter mig få väva ett nytt stycke i mitt liv.
 Bara du vet hur det trasiga kan bli helt. Bara Du vet varför mina gamla sår fortfarande blöder.
 Bara du kan hela. Bara du kan ge mitt liv en ny klang så jag åter vågar leva.

Andas med själen

I dag går allt i en ny takt
 som jag inte vill kännas vid.
 Det är som om tiden stannat
 som om allt inte spelade någon roll
 Jag sveper bönen kring mig
 som en mantel
 ett hölje för min själ
 Du får beskydda mig
 Jag stänger mina onda tankar ute
 jag stänger ute andras och mina krav på mig
 jag stänger ute smärtan och sorgen
 som också den måste få vila sig en stund
 Jag stänger ute
 men öppnar uppåt och nedåt och inåt
 Står på jorden.
 Förbinder mig med himlen.
 låter silverträdens lodlinje finna mig
 och vandrar stilla i skydd av de tysta orden.

Jag bär Dig.

Jag bär Dig som en sten under trädets bark
 Som skymningen som väntar natten
 Som regnet berett att falla
 Jag bär dig som elden bär sin glöd

Som fiskens längtan efter vatten
 Som värme under mina fötter
 Som ämbaret fyllt av vin
 Jag bär dig som hösten bär sina röda lov
 Som stenarna sitt mosshölje
 Vattnet sina vågor
 Jag bär Dig och känner mig buren.

Kärlekens väg

Det finns bara en väg att gå
 kärlekens väg
 Gå den även om vägen är lång
 Gå den även om stegen är tunga
 Gå den även om den är full av hinder
 Det finns bara en väg
 Kärlekens väg
 Gå den även om andra vägar synes enklare
 Gå den även om andra går andra vägar
 Gå den, den är den enda som ger frid
 Det finns bara en väg
 Kärlekens väg
 Det är den enda vägen
 om du skall hitta hem till dig själv
 Det är den enda vägen
 för att hitta plats i livets pussel
 Det finns bara en väg
 och den vägen har sin gång
 genom ditt liv

Samma källa

Älska dig själv och hela guds jublande verk i dig.
 Älska dig själv och livet skall finna en ingång i dig
 Älska din vacklande svaghet. Älska din smärtande sorg,
 och den jublande skönhetsens som inte kräver, bara tar emot.
 Älska dig själv och livet skall finna en ingång i dig
 Älska dig själv och du skall finna en ingång i livet
 Lär dig älska mig själv
 hela det jublande verk i dig
 Älska min svaghet
 som också är din
 Älska min kraft som kommer ur samma källa

Ljuset lyser runt mig

I dag ser jag ljuset lysa runt mig. Jag vandrar i beredda gärningar. Stigen är upptrampad. Jag kan bara gå vidare och ta emot. Min gamla oro rider mig inte längre. Den har blivit som en gammal sliten stav jag kan nyttja på annat sätt. Den stöder mig och jag kan känna mig för i mörkret vart stigen leder. Jag kan bara gå framåt. Gå i tro och tillit och allt jag vackrast drömt om finns för att jag skall finna det.

Tillvarons tempel

Låt mig i dag med hela mitt jag våga gå in i tillitens tempel. Finna dörren, fönstren som står öppna, och våga öppna alla dörrar för att bli hel.

Alltför länge har jag dröjt vid porten. Men jag vet att mitt namn står välkomnande på varje tröskel jag vågar beträda, hur hög den än kan verka.

Döden går med vita skor

Döden går med vita skor. Ställer dem varsamt i människans mörka tambur. De sovande märker ingenting. Avtrycken syns inte på morgon. Nya dagar börjar om och börjar om. Vi ligger sovande medan någon räknar våra pulsslag. Tick tack tiden kommer emot oss, oändlighetens stora återvinningscentral. Som samlar agnarna och vetet. Allt sås igen och om igen.

I svart stol sitter dagen. Vi märker honom inte. Han har inte bråttom som vi. Lyssnar till våra andetag, ögonblick efter ögonblick läggs till livets radband. Tills det brister och går av. Döden går med tysta vita skor.

Jag gissar du är hemma nu

Jag gissar du är hemma nu
 Du ämnade din väska
 Mössan kappan dina slitna skor
 Jag gissar du är hemma nu
 Vilken dörr gick du igenom
 eller hur du fann den
 det vet bara du
 Jag gissar du är hemma nu
 Var borta hem och hemma bort
 är orden som jag smakar på
 Jag gissar du är hemma nu

En bekymrad mor

Hur skall jag orka ännu en dag. Till brädden är varje dag full av oro. Hur orkar du ha omsorg om alla oss jordebarn, jag som knappt orkar ha omsorg om mina. Giv mig ditt tålmod, din oändliga fantasi, och ditt mod att våga se och tro att varje mänskobarn får den hjälp och beskydd som hon är beredd att ta emot. Hjälp mig att leda utan att styra. Älska utan att kräva, tro utan att förneka min oro.

Förälskelsen

I dag vet du hur kärleken bubblar i mig. Hela världen är min och är förälskad i mig. Men gör mig vaken, nykter. Gör mig modig nog att våga älska. Ge mig mod att bli älskad och kunna ta emot kärleken, också när det gör ont. Gör mitt mörker och mitt ljus till en gråskimrande varp där kärlekens alla färger kan samsas. Gör mitt hjärta till ett tempel där kärleken alltid har ett hem, hur livet än skiftar.

Hela min inre trädgård

Du kom till mig när min trädgård låg i träda, när ogräset var det enda jag vårdade mig om. Ogräsen var så vackra i början, de växte av sig självt, jag kunde bara leva och glädjas. Här står jag nu. Jag hittar varken ut eller in. Vet inte vad som är mitt eller andras. Var är den tysta stigen jag älskade att gå? Var är källan där jag kunde hämta vatten? Var är de stolta liljorna som doftade som livets egen andedräkt? Du som vet hur det är att arbeta med ryggen böjd, du som inte räds för att få jord under naglarna. Du som vet att låta lägga somt på komposten och låta annat få mer livsrum. Hela min inre trädgård. Låt fåglarna åter börja sjunga i mitt livsträd.

Moderliv

Månvarv efter månvarv har jag väntat. År ut och år in. Ännu har jag inte befruktats med liv. Finns det då inget barn som kan växa i mitt moderliv? Varför kan inte jag få bli mor? Bara Du vet hur otröstlig jag är i min sorg och så stark andra tror att jag är.

Jag orkar inte längre be dig om ett barn, men du kan väl be för mig. Du som känner alla vilsna barn som vandrar i världens alla länder. Låt mig bära dig som ett frö i mitt liv. Du som ser mig. Låt mig känna tillit.

Hem till mig själv

Hur skall jag kunna älska, jag som bara mött kyla och likgiltighet, och hur skall Du kunna älska mig? Jag längtar inget hellre än efter att få komma hem. Hem till mig själv. Hem till en famn. Hem till dig, hem till någon som älskar mig.

Driv ut alla kalla spöken ur mitt liv, alla bleka orosmoln, alla kalla vintergator, alla tomma fröskal. Tänd det ljus som bara du vet var jag gömt. Låt vecken åter brinna. Bestryk min dörrpost med beskydd och ge mig mod att våga öppna mina stängda dörrar.

Allt kan såra mig

Ingenting ligger så snubblande nära varandra som hatet och kärleken. De båda bor nu i mig. Jag måste välja. Men jag vågar inte. Allt kan såra mig. Vad jag än väljer kommer det att göra ont. Visa mig ändå på kärlekens väg, den enda väg för människan att gå. Varje steg mot kärleken är ett steg bort från mörkret. Varenda steg bort från mörkret, låter ljuset komma in.

Stympad

Jag känner mig halv, stympas, tom. Mitt ena bröst är borta. Mitt jag är borta. Min kropp blöder och gråter. Men Du och jag är kvar. Hela mitt sorgsna jag är kvar. Inne i mig är jag ändå hel. Hjälp mig att tro att min inre slipade diamant som jag nu inte kan se skimra, en dag kommer att ha fått en ny sida slipad till skönhet.

Julefrid

Det kommer att bli jul ändå fast min sorg ligger tung i mitt hjärta. Jag vågar inte tro på friden, inte att jag skall kunna få tillbaka den igen. Men jag ber att du skall öppna mig, om den ändå skulle komma för att åter bo hos mig. Jag behöver nya vingar, jag behöver få se klart, var mitt liv skall ta för ny riktning. Kom du och ge mig fridens nya sakrament.

Moderskapets sakrament

Du som burit och bär alla i ditt varma moderliv, ge mig styrka. Hjälp mig att orka vara mor idag och i morgon och alla dagar. Särskilt de dagar då all min kraft är borta, dagar och nätter då kärleken inte räcker till, ens åt mig själv. Hjälp mig att varken se bakåt på allt jag misslyckats med eller framåt där all min oro jagar mitt inre, oro för att inte orka, inte räcka till. Lär mig leva i dagens NU, i ögonblicken och allt som bara är. Ge mig tro att du möter mig med kärlek fast jag inte alltid kan tro det. Hjälp mig att tro att också moderskapet är ett sakrament där du levande, är utgiven åt världen – också genom mig. Låt mitt barn alltid påminna mig om att du är en av oss och att din gudomlighet bor i oss alla.

Vissen ros

Som en vissen ros vilar jag i din hand. Kasta mig inte ifrån Dig. Se mig. Jag vill så mycket mer än det här. Du vet vad jag innerst vill och längtar till. Men jag har gjort mig blind av alla mina onda tankar om livet. Låt mig få ligga i himlens fönsterkarm och locka solstrålarna att lysa genom mina förtorkade blad. Du, endast Du vet vem jag är. Tag min bön och så ett nytt frö av min sargade dröm.

Kalla mig vid namn.

Bara du vet mitt rätta namn. Det namn ingen annan känner. Giv mig modet att träda fram, att ge gestalt åt mitt liv, och det du kallat mig till. Hjälp mig lyssna till den röst som är tydligare

än reklamens vilsegångna uppmärksamhet. Du söker mig inte genom arbetsförmedlingens platsannonser eller via börsnoterade framtidsutsikter. Sök mig i livets skälvande ögonblick. Kalla mig vid namn, det namn om bara du känner och det namn som bara jag kan vända mig om och svara JA till. Kalla mig till tjänst, i det liv som är mitt.

Från rädsla till tillit

Nu har jag sprungit länge nog för att bli kvitt din röst. Nu ser jag att det inte var du som ropade och skrämde mig. Det var ekot av min egen röst. Min skam, min skuld, mina skuggor, som jag sprang ifrån, ville bort ifrån. Hjälp mig att våga stanna upp, se mina skuggor, mina bördor som jag släpat på länge nog. Ta dem i hand. Värm det frusna, slipa det hårda och förvandla mitt grumliga vatten till flödande vin och min rädsla till tillit.

Bruka mig

Gud, en vattensjuk åker är mitt liv. Inget kan växa, inget kan slå rot. Öppna befrielsens kanaler i mig. Låt Din vind gå över mina marker. Låt ljuset värma min köld. Låt mig inte längre stå i träda. Bruka mig, kalla mig och låt min väg bli tydlig, så vill jag vandra den.

Ditt seende

Ditt seende öga når längre än vad min världsbild sträcker sig. Ingen del av din värld är obekant för dig. Sök upp alla de som längtar efter gemenskap, alla de som lider av utanförskap och de som inte kan finna ditt sanna ansikte speglat i världen. Tala till oss alla genom din skapelses innersta storhet och yttersta enkelhet. Låt varje vattendroppe mot vår hud bli en påminnelse om att vi alla är en del av dig. Vi är inte ensamma, utan pusselbitar i bilden av ditt sanna ansikte.

Mitt liv är tungt

Mitt liv är tungt. Det har alltid varit tungt. Inte trodde jag någonsin att jag skulle få vandra på höjderna, i solsken och skönhet. Men jag trodde länge att mitt liv skulle bli nytt, förändrat. Men jag är trött. Orkar inte kämpa mer. Allt jag är – överlämnar jag ändå åt Dig.

Lär mig i tålamod längta

Inget är för stort för att du inte skulle förmå det. Hjälp mig att tro att livets under också kan ske i mitt liv. Låt min kropp bli den växtplats där ett nytt barn får fäste och låt mig få bli det skapelserum där ett nytt liv får födas och bli till. Lär mig i tålamod längta, vänta, och bära detta livsmål, och låt mig ta emot allt vad livet ger och låter mig få möta med tålamod och tröst.

För Marias döttrar

Glöm inte att du är dotter av livet
du är född av livets glädjeblandade smärta
glöm inte bort den stora levande bäcken av liv och små rännilar
inom Dig

Glöm inte bort att du är barn
en liten dotter som vill leka, pröva finnas till
Du är ett barn som ännu gråter när det såras
ett barn som vill bli tröstat och vars hud alltid längtar efter att beröras

Livet vill se dig vandra med huvudet rest
som kronan på ett högväxt träd
och när du böjs av andras ok och onda tankar
får du vila på en enslig inre äng

och när du åldras och när dina fötter blivit trötta, huden mist sin glans

och släta yta och tiden blåst in vågor i ditt hår

och det barn du alltid bär inom dig
det skall hälsas som en hedersgäst
Giv det barnet varma kläder

Gudslängtan

Å gud lås inte in
den blå själen i skymningen
dela ut den i alla de själar
där marken längtar regn
Väck dem som sover
som du en gång väckte ljuset
och ännu låter det glöda

Träden, dina tankars kraft

De bär åt människorna
dina sinnens källsprång
Av blå längtan vävde du hennes ljus
blått vatten där törsten hämtar liv
Gjut din vind över fälten
där det levande brödet lockas ur jorden
Fäst ditt leende
vid själens mjuka stränder
led dina ord
i regn och mjuka bäckar

Du helige

Du helige vars namn är fler än antalet av stjärnornas mängd
Du bor i inget av dem och i dem alla
Åt Dig vill jag offra jordens vackraste örter
ditt väldiga havs slipade stenar
och fjärilens dagvingeprakt
Åt Dig vill jag offra mitt hårstrås ständiga växt
mina ögons färg, kindens rodnad och händernas hela glädje.
Åt Dig vill jag lämna rädslan
som kryper och krymper min värld
Stoltheten som inte lyssnar vill jag lämna och bördor jag länge burit som böjer mitt sinnes
rygg.
Åt dig lämnar jag alla dem jag ännu inte förmår älska
också alla dem jag älskat för vinnings skull.
Tacksamt av Dig vill jag motta ord som ger livet styrka, allt Ditt hopp om min välfärd.
Jag vill få del av Din glädje över livet
över fröets bestämmelse att bli växt och lövets bestämmelse över att åter bli jord
Av Dig mottar jag med glädje
de år Du lägger i mina framsträckta händer
Av Dig vill jag odla sköna rosor.
Fyll mitt jordaltare med dofter.
Sedan Du lärde skapelsen att älska har också allt längtat efter att få älska Dig
Också stenarna ber om en yta mot himlen som älskar
en yta mot jorden som längtar.

Allt har sin tid

Jag bad Dig om att bli ödmjuk
 saktmodig mild och intetsägande
 men Du svarade inte
 Nu ber jag gör mig brinnande
 och rak
 gör mig talför
 levande och varm
 fyll mig med brevduvor
 låt mitt hjärta höras
 ge mig luft som läker
 pennor som får orden att brinna
 sånger som gråter åt de som inte kan

Allt har sin tid
 och det sägs att Du har min i Dina händer.

Livsbön

Glöm aldrig min födelsedag
 den dag då du svävade mellan liv och död
 En dag mellan det fördolda mörkret
 och det yttre ljuset
 En dag av närhet och avstånd
 ovetande och vetande
 en dag mellan oro och stillad oro
 Den änglahud som skilde mig från det levande livet var tunn
 och min moderkaka likt ett spindelväv att slungas ut ifrån
 Lär mig att aldrig förakta det enkla det grå
 det dunkla det skumma det som söker klarhet
 Aldrig förakta den ton som söker strängar
 det frö som söker jord
 det vatten som söker källa
 den hud som söker känsel
 Tag in i ditt moderskap
 det barn som vilar i min själ
 Hjälp mig att skjuta ut de båtar som länge väntat vid stranden
 och ge eld åt den rökelse som är mitt liv.

Väldig hand

I Din väldiga hand bor jag
 kupa den runt mig
 de dagar ljuset inte förmår tränga in
 då själen vandrar tunga steg i mina tankar
 och mina invanda spår håller mig fången i mig själv
 Öppna Din hand och låt ljuset nå in
 Ljuset som kommer från Din blick
 som ser
 mitt livs outtalade längtan och saknad
 efter en tydlig väg att gå

Öppna Din hand så att Ditt ljus blir
 tydlig över mitt livs gestalt
 Driv inte bort mörka moln från min himmel

men ge mig mod att samla
regnvatten och mörka skuggor
att odla nya tankar ur

Välv Din vilande hand
och sila ljuset genom Dina fingrar
ge mig skydd för andras hårda blickar

Stor är Din rymd
stor är Din tanke
för alla de frön
Du sått på vår jord
(Denna ur Bönbok för utmattade Marianna Agetorp)

Bön

Håll mitt huvud högt
i dina händer
Vattna vattna
mina klena rötter

Rör vid mina sår
och läk mig
Vidga mina ögon
så jag ser

Låt mitt liv
få bli ett liv i växt
Håll mitt huvud högt
i dina händer
(Denna ur Bönbok för utmattade Marianna Agetorp)

Du Evige

Sedan Du lärde skapelsen att älska
har också allt längtat efter
att få älska Dig
Också stenarna ber om en yta
mot himlen som älskar
en yta mot jorden som längtar

Jag lägger därför den sista skärvan
av min vilja och förmåga i Din hand
Min vilja att börja om
att lägga trasigheter bakom mig
min vilja att ta ett okänt liv i hand

Min rädsla har jag inga ord för
vill bara att Du inte
låter sorgen gå vilse
och förirra sig in i mina tankar
och förlama mig.

Du helige som är över mig
Du som är under mig
Du som är i mig

Värm den köld
som spänner
mina axlar

Mod att bryta upp
Dina steg hör jag i rymden som vandrar
och skymningen vilar i vintergatans hörselgång
förbi går bara den som helst vill stanna
Stannar gör bara den som också har mod att bryta upp

Jag spår årstiderna i Dina händer
mullhalten i dina fingrars veck

Du helige som är källan till liv
skilda och olika är alla de dryckeskärl Du givit oss
också den minsta sked
kan släcka en brännande strupe

Du är min trädgårdsmästare

Du är min trädgårdsmästare
även om allt fattas mig
fritt får jag leka på Dina ängar
Du för mig till vatten fyllt av flöde
Du tar dig an min kraftlöshet
Du låter mig hitta min egen väg
mitt namn till ära
I den mörkaste dal där jag fruktar
känner jag mig ensam
men Du är där
min inre vägvisare gör mig trygg.
Jag vill bereda en väg för Dig i mitt hjärta
och ett bord i mina vänners sällskap
Du flätar mitt hår med glädjens band
och trampar mitt vin till sötma
min inre röst är Din
och leder mig alla dagar
Du har ditt hem i min kropp
och livets slut
är livets fulländning
(Denna ur Trädgårdens innersta rum. Marianna Agetorp)

Den dagen då jag inte är här

Uttala mitt namn
också den dagen
då jag inte är här
Säg det åt den blå anemonen
viska det i skymningsstunden
Jag räds inte Dina salta tårar
de kryddar min andes bröd
och när Du smeker
tröstestenen
i himlens förklädesficka

stryker en lätt hand
 över mitt hår.
 (Denna ur Bönbok för utmattade Marianna Agetorp)

Du som rört vid våra hjärtan

Du helige som rört vid våra hjärtan
 och ännu håller glöden vid liv
 Så ett förlåtelsens frö i våra själar
 att vi i livets alla dagar kan förlåta oss själva
 och varandra för det vi brutit knäckt krossat
 och inte vågat lyfta fram i ljuset
 Skölj oss med förlåtelsens salta vatten
 och slipa vårt grus till pärlor
 Rensa vår stembundna mark
 och skydda vardagens varp
 för alla skyttlar som vill slita itu

Du helige som bär vår jord i dina öppna händer
 Låt dem som tagit sig makt
 ge den vidare
 och den som du vill anförtro den
 mod att våga bruka den
 med vishetens tålmod
 Jag ber Dig för det vi fått att vårda
 våra liv och våra relationer
 Hjälp oss alla att spegla Din storhet

Låt vår samlade längtan
 bli det finmaskiga nät
 som uppehåller jordens kärna
 Tala till oss på alla de språk själen förstår
 och ge oss mod att ta emot allt det som möter oss
 men som vi ännu inte förstår
 Låt våra hjärtan bli den källa
 där tacksamheten flyter fram

Allt och inget är oss förtjänt
 En silverbägare av ljus
 är varje liv
 fyllt till brädden
 sinar endast när det inte dricks
 inte renas av din åtra
 att nå botten
 inget för förtjänt
 Allt är oss förtjänt
 och i solen bleknar
 alla våra vintrars brister.

Lär mig leva

Spireasnön på gatorna

minner om allts förgänglighet
 blomningen är kort
 livet likaså
 Men blomman blommar
 ända tills den dör
 Lär mig leva med ljuset
 i mitt sinne
 också den dag jag måste vissna bort

Ingen utväg

När jag inte längre orkar leva
 När jag inte längre
 ser en utväg
 ingen mening
 bara brister, skulder
 oframkomlighet
 Lär mig acceptera livets sköra isflak
 kvicksand och ödelagda skogar
 Jag vill inte gå över
 jag orkar inte gå över
 Men tar ett steg i taget
 för någon kallar mig vid namn
 Någon annan tror om mig
 att jag orkar ännu en dag
 ännu ett år.

Du är skönheten

Du är skönheten
 men också vägkorsningen
 det ofullgångna fostret
 det levande beviset
 den oställda frågan
 den utblommade maskrosen
 fröet som sås på berget
 myllan sanden och hjärtat
 Du är valthornets kallande klagan
 rytmernas vila, äpplets kärna
 trädets rot
 strandens utsatthet
 bokstävernans svärta
 tankarnas stiltje
 och vägens stigning
 Bara du kan finna min hemlighet
 höra min vilshenhet
 och visa att sorgens baksida
 tecknar en ny kartbild
 för mitt liv.

Grönskande kraft

Grön är den grönskande jorden
 grön dess innersta kraft
 Blå är den blånande rymden
 blå dess längtande mål
 Fötterna vandrar i fjärran

längtar lek och förlåt

Speglad i mig

Du är skuggan under trädet. Solen som ger den, trädet som är,
vinden som berör mig
Vi är formade efter din bild. Speglad är du i oss.
Låt ditt ansikte speglas i mina ögon
låt ditt ljus stråla från mig
låt min själs tysta sång
vara lika trotsigt som gräset fortsatta växt
även när andra går över det

Gudalik

Träder in i närvarons palats
Gudalik
Tillintetgjord
av andra
Dricker nektar ur andras ord
stämmer möte
men inte än.
Lever ändå levandegjord

Min väg till dig var en irrgång
trappsteg i en väldig labyrint
inget steg ångrar jag
inga mörka rum
vill jag vara utan
du bor i dem alla
Lär mig trackla min röda tråd nära den ton som ljuder
av ditt hjärtas slag
Jag vill inte längre söka dig. Jag vill se din avbild i mitt liv
och i alla de mänskoliv jag möter på min väg

Du moder jord
Du fader himmel
allt liv berättar om din heliga kraft.

Livets innersta själ

I min moders liv där jag blev till
fanns också du
Du finns överallt där livet blir till.
Du såg mig innan mina ögon hade bildats.
Nu ser du med också mina ögon.
Lär mig att se där andra gråter i mörkret
Lär mig att blunda
för att också det är en väg för att komma närmre
livets innersta själ.

Ett träd

Som ett träd ville jag växa

breda ut mig i hela mitt jag.
Kronan mot himlen
och roten mot jorden. Förena himmel och jord i mig.
Du är saven, du är ljuset. Du är vinden i mitt hår.
jag vill växa utan rädsla.

Bara viska i vinden

Jag vill inte bära din bild runt min hals
inte ropa ditt namn
på stadens gator
inte gå i dina fotspår
bara viska i vinden
sjunga för dig i skogen
och så solrosfrön under livets
spruckna asfalt.

Jag söker ljuset över gatans stenar.
Du är också där och
kysser mig i varje leende minut
Din mun lånar läppar av solen
fukt av snöflingefallet
och mod av stadens alla asfaltsvandrande duvor.

Utanför kyrkan

Jag stämde möte med dig utanför kyrkan
i solen bland alla gatstenarna duvorna och vinden
mitt bland alla människor
Du väntade på mig
inte med sånger och orgelmusik
utan med en grön schal om halsen
som du la runt mina vindpinade axlar och du drog in mig i din livskatedral
där luften var hög
sommaren på tillväxt
och där vintern var ett rum
där hela livets sorg
fick plats utan att frysa sönder.

Men skydda min bleka tro

Drick inte min törst
mota inte mitt mörker
räds inte min fasa
Dränk inte min sorg
mätta inte min hunger
sov inte mina drömmar
Men skydda min bleka tro
väck fåglarna i mitt bröst
Pulsera i mina ådror
och håll mina händer
i din varma blick

Väck inte döden

Långsamt långsamt skall jag åter

färdas in mot livets fostervatten
 dränkas i den flod
 jag förut föddes ur
 Du vet mitt namn
 Du ropar åter liv
 Du vaktar ljuset
 runt min iriskrans
 Jag vill inte väcka döden
 låt den ännu slumra
 planterar rosor
 runt hans öken
 och fågelholkar runt hans frukostbord

Gudinna

Gå in i min skönhet
 träd in på min plats
 vajande svävande
 skall jag ta emot dig
 Sökande spanande
 skall du utforska mig
 Lägg bort ditt förstånd
 Sänk oron i mitt renande vatten
 och du skall bli stilla
 vara stilla bli stilla
 vara stilla bli stillad
 stillna

Nytt rum

Jag går utur och igenom
 alla de rum
 där vi tidigare talat

Jag går ini ett nytt
 där vi inte längre talar
 det är öppet
 inga väggar
 det följer mig
 och jag bär det inom mig

Övar gör jag vid varje steg
 och hjärtat klämtar
 som en kyrkklocka
 men det är bara på mig det kallar
 Du är redan där

Det gäller mig
 Du sänder mig bilder och skönhet
 Du sänder tystnad
 och ensamhet
 för att det skall värka ur
 det som var min tro
 förklädd i moln och fédräkt

Jag vet inte längre

vem jag ropar på
 vet bara att Du
 svarar
 Vet inte vad du kallar till
 vet bara att det gäller mig

Du doftade

Jag fann dig inte i gemenskapen
 inte i gatularmet
 inte i orden
 inte i sången
 inte i musiken
 Jag hade lagt dig i malpåse
 i skymundan
 du låg i lä
 Men jag skyndade mig fram efter
 att det korta
 sommarregnet avtog
 och du doftade
 med hela jordens
 härlighet
 Du steg ur varje
 blad, blomma
 och varje droppe liv
 och fåglarna höll gudstjänst
 med mig
 på min fuktiga trappa

Vore det inte för halmhatten
 Du älskar mig med lupindoft
 fallande rosblad
 och åskregn
 Du föder min törst
 och mättar min sång

Aldrig har jag mött någon förut
 som brytt mig så mycket om mig

Du sänder mig brev om natten
 svårlästa svåröppnade
 i bilder och gamla dagar
 Du ringer in frid när jag minst anar det
 Du brottar omkull mig
 över öppen eld
 och tänder aftonstjärnan
 i mitt synfält
 Du arbetar i min överväxta trädgård
 tålmodigt tålmodigt
 och vore det inte för halmhatten
 skulle jag inte ana att det var Du.

Om varje droppe tid

Om varje droppe tid

alltid höll morgonbön
 först
 innan de började falla
 kanske jag skulle hinna med
 Om varje tonsteg
 nynnade sakta
 innan det föll
 Skulle jag hinna med

Men jag måste själv
 vara varje droppe
 i varje minut

Jag måste själv
 sjunga min egen sång
 om solen skall
 gå upp i mig

O Moder

O Moder
 förstföderska
 av liv och tid
 förstföderska av verkligheten
 av överkligheten
 av det osedda
 av kraften
 den utan begränsningar
 O moder
 Livgiverska
 åt människans väsen
 vattendropparnas bön
 och rådjurets klagan
 Ditt sköte är solen
 dina svettpärlor källor i öknar
 Du är mycket större
 Människor dina barn
 vilsevandrare
 vilseförda
 Men vi vänder om
 vi vänder om

Jag var redan tagen

Jag var redan tagen
 förförd bortförd
 av en annan Gud
 en man en herre
 en härförare
 en svartsjuk krigsherre
 när du kom
 Det dröjde länge innan
 jag såg dig
 vågade möta din blick
 Du var en sån de tidigt varnat mig för

Men Du hade inte bråttom
 inte avsikt inte uppsikt
 Men Du visste mitt namn på latin
 du kunde översätta det
 till kärlekens alla språk
 och varje gång
 jasminbusken blommade
 la Du dig ned och sov
 för att jag långsamt
 skulle kunna vakna upp
 i Din dröm
 Nu är vi vakna i den

Du är seendets Gud

Du är seendets Gud
 Du ser med kvinnors ögon
 Du ser med mäns ögon
 Du ser med barnens ögon
 Du ser med mina ögon
 Ge oss seendets ögon
 Låt mig se mig själv med dina ögon
 Låt mig se andra med Dina ögon
 Visa oss källor i öknen där ditt vatten rinner upp
 i våra liv
 Tala till oss på alla de språk själen kan förstå

Livets innersta själ

I min moders liv där jag blev till
 fanns också du
 Du finns överallt där livet blir till.
 Du såg mig innan mina ögon hade bildats.
 Nu ser du med också mina ögon.
 Lär mig att se där andra gråter i mörkret
 Lär mig att blunda
 för att också det är en väg för att komma närmre
 livets innersta själ.

Vet allt om oss

Träd fram Du jordens innersta skönhet
 Du som vi inte alltid ser men förnimmer i naturens alla språk.
 Dagens gryning vet ditt namn. Aftondimman lägger sig vid dina fötter.
 Solen speglar värme åt alla frusna kroppar.
 Vägen är inte lång mellan ljuset och mörkret.
 Alla spår är dina och mina ock våra.
 Natten drömmer om dagen och de doftspår
 du lägger ut följer vi utan att veta vart.
 Du döljer dig i skuggan träder fram i mörkret.
 Vet allt om oss och lyssnar till vårt hjärta.
 du spår ögonblicken i vår strävan
 och vill inget hellre
 än att ha oss längtande i stunden där vi är.

Din prästkappa är lång och grön – smeker oss över axlarna när vi inte orkar mer.
 När våra tillfrusna sinnen med dofter vi inte trodde fanns

ock den värme som varit
 vår frånvaro sammansmälter
 i pupiller som ler mot oss
 vid obevakade övergångsställen
 där nattfrostn aldrig hinner lägga sig
 och där vi aldrig
 behöver räddas att göra något annat än rätt.
 För den rätt, Du serverar i din högtidssal
 är till för vardagens hungrande vandrare
 som inte ännu valt mål bara riktning.
 Ur: Trädspeglingar

Vårt snöflingeliv

Någon annan skriver in sig i mina almanacksblad
 Styr undan tiden skapar hålrum
 gluggar nuet och fyller mellan hålgångarna
 vandrar i blindgångarna mellan övertonsstegen
 och gjuter fingeravtryck i luftens svackor
 dirigerar drömbilderna som inte hinner vakna och för
 vintervirvlarna i omoderna droskor över frusna vatten
 och vill beskriva handen du vilar i
 vill mantelsvepa vad du tror är ofattbart och
 väcka rummets tyngd som omsluter allas hjärtan

Om du kunde le nära mina läppar
 skulle vi le levande vinddrueskörhet
 som samlar en kärnan för kommande vin
 som måste jäsa mogna stiga
 mot berusningens övre vindskammare
 där en ostämd sträng letar ton och
 där alla gudar som fått namn
 lägger livets pusselbitar tillsammans
 för att finna den andres osedda ansikte
 vars hårslingor bildar inslag och varp
 i all vår längtans gångmattor
 där änglafötter vandrar med våra
 uttalade och outtalade oändliga mycket barnsliga pärltrådar
 Ljudförgyller vår försagdhet som ingen har ord för
 och nynnade ekot i våra hjärtans kamrar
 och förringar hastighetens betydelse för
 vattendroppen som fick
 havet att bilda strand och sjustjärnans
 inbördes samtal med tystnaden
 utanför
 Och när sinnena pilgrimsvandrar
 mot hjärtat behövs ingen större stav
 inga färdvägar gångbroar eller vattenleder
 bara utanförskapets vägvisare
 trångmålets återvändsgränd och
 tystnadstömmarna som ligger utanför
 tonmystikens klangbotten

Var vaken vaktande när Du möter
ditt sanna själv
det finns bara ett tigande språk vi kan förstå
varandra i
ett varandets rum där tyngdkraften
kan dra roten ur allt
som överallt förkvävt
spegelytan, klangkorallen och vindriktningen

Mitt innanförskap där centrifugalkraften
håller själen vaken likt solkatternas
ljuslösa vandring på bergsväggen som
är mina föreställningar min utsida
min yta mot världen där jag
vistas och samlar tid i fångstkar
där jag tror att kroppen finner vila
eller reningsbad mot alla skuggor
som jag inte ännu lämnat bakom mig
utan som förföljer jagar och förför
herdeflockens klagande lockrop
och vad som är bra för själen är också
bra för förmultningsmyllan för
strandskvalpet och lövsprickningsljuset

Så förenar ljusgatorna sina färgläror
med vår mänskliga mångfald när
vi vill uttrycka vårt snöflingeliv
vår dräkt vårt mantelsvepta innerrum
Så föds döttrar som föder döttrar
som fostrar söner som fostra män
till att finna sin medpol sin motpol
sin samklang sin hela halva
sin cirkel sin spiral sin spira
som sträcker sig mot skriet som
födde som födde
andhämtningen innan soluret
kunde brukas innan tiden visste
före aftonen och morgonen hade mötts

Stäm mig stäm om mig till grundton
sångernas urkundstystnad stäm stämbanden
stäm stämman smält stämjärnets skaparklang
stäm stämningen mellan
nu och nu
för själen har inget kön
inget revir
inget utgångsdatum inget utanför
själen har aldrig långtråkigt bara människan
bara människan längtar lägereldsljus
längtar liv och vill se in i den andres ögon
även om det är som att nämna sig randen av ett stup
ett lockande osäkert tillhåll
en plats dit vi dras

en plats där vi kan falla
en plats där vi blir till

Svaghetsens broderi

Jag lägger mitt hjärta mot jorden och ber
för livet som växer
för ljuset som letar
för all vår längtan som är vårt vackraste frö

Jag lägger mitt hjärta mot trädet och ber
för allt som söker livet i stillhet
för saven som stiger i alla stammar
för ordens livsväv där alla kan falla

Jag lägger min hand mot stenen och ber
för allt det stumma som vill tala
för livet som stelnat och orden som tystnat
för droppen som faller och faller och faller

Jag lägger min hand mot mitt bröst och ber
för bräckliga båtar utan mål
för hudhungerns heta längtan
och svaghetsens broderi

Jag lägger mitt hjärta mot jorden
Mitt hjärta som andas och ber
Denna ur boken Trädspeglingar Marianna Agetorp

© Marianna Agetorp
Välkommen att läsa, använda och sprida vidare dessa böneord.
Var vänlig att uppge källan.

Skulle Du vilja stödja mitt skrivande med en pengagåva sätt gärna in en valfri gåva på mitt
bankgiro: 5776-5778